

Sygn. akt I C 645/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko

J. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 645/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu 26 sierpnia 2016 roku (data stempla pocztowego na korespondencji kierowanej do Sądu) P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanej J. D. kwoty 734,07 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strona pozwana oraz (...) Bank S.A. zawarli 16 maja 2003 roku umowę bankową o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała wskazaną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie wskazanych w umowie. Następnie strona pozwana nie wywiązała się z umowy. Pierwotny wierzyciel wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej i poinformował, że w braku zapłaty dokona przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Wobec braku reakcji na wezwanie pierwotny wierzyciel dokonał 4 lutego 2016 roku umowy przelewu wierzytelności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy.

Według powoda dochodzona pozwem kwotę obejmuje 378,98 zł należności głównej oraz 355,09 zł skapitalizowanych odsetek, na które składają się przejęte w drodze cesji odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z

postanowieniami umowy odpowiedni od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Na zakończenie powód wskazał, iż w jego opinii dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 23 sierpnia 2016 roku.

J. D. mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawiała się na nią oraz nie zajęła stanowiska w sprawie w żadnej formie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. oraz (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarli 16 maja 2003 roku umowę bankową o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała wskazaną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie wskazanych w umowie. Pierwotny wierzyciel wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej i poinformował, że w braku zapłaty dokona przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Wobec braku reakcji na wezwanie pierwotny wierzyciel dokonał 4 lutego 2016 roku umowy przelewu wierzytelności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy.

(dowód: twierdzenia faktyczne powoda przyjęte na podstawie art. 339 § 2 k.p.c. oraz umowa sprzedaży wierzytelności, k. 8-12, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k.13)

W dniu 23 sierpnia 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym oświadczył, iż 4 lutego 2016 roku nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec dłużnika J. D., wynikającą z umowy kredytu o nr (...). Wysokość zobowiązania pozwanej na dzień wystawienia wyciągu miała wynosić łącznie 734,07 zł, na którą złożyła się kwota 378,98 zł należności głównej oraz kwota 355,09 zł tytułem odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na oddalenie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie, bowiem z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Wydanie wyroku zaocznego nie jest możliwe pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 §1 k.p.c.). Sąd nie wyda ponadto wyroku zaocznego, jeżeli na pierwszej rozprawie, poza pozwanym, nieobecny jest także powód, który nie żądał rozpoznania sprawy w swej nieobecności, gdyż w tym przypadku sąd zawiesza postępowanie (art. 177 §1 pkt 5 k.p.c.).

Pozwana w żaden sposób nie wdała się w spór co do istoty sprawy, nie stawiała się na rozprawę pomimo, iż była o jej terminie prawidłowo zawiadomiona, nie złożyła też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie. Nie wniosła również

o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające jej stawianictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność.

Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Należy podkreślić, że nie są twierdzeniami faktycznymi - żądania pozwu, to jest kwota jakiej domaga się powód.

Kodeks postępowania cywilnego wyraźnie odróżnia żądanie pozwu (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) od okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.). W trybie art. 339 § 2 k.p.c. za prawdziwe Sąd przyjmuje tylko te drugie.

Nie może być również uznane za twierdzenie faktyczne, niebudzące wątpliwości samo określenie w treści uzasadnienia pozwu wysokości zadłużenia strony pozwanej, bez wskazania innych okoliczności pozwalających na weryfikację tego twierdzenia.

Samo stwierdzenie wierzyciela o wysokości rzekomego długu oraz ogólnikowe wskazanie daty i numeru umowy, bez wskazania treści umowy, nie pozwala Sądowi ocenić, wobec braku wzorca, czy zaszła negatywna przesłanka przyjęcia za prawdziwe twierdzenia faktyczne, to jest czy twierdzenia faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W sytuacji braku jakiegokolwiek znajomości treści umowy łączącej strony, samo twierdzenie powoda o wysokości zadłużenia zawsze budzi wątpliwości. Wątpliwości te wynikają przede wszystkim z tego, że jak będzie o tym mowa dalej, Sąd wydając wyrok zaoczny, ma obowiązek ocenić żądanie pozwu i podane przez strony fakty z punktu widzenia prawa materialnego.

Należy również podkreślić, iż twierdzenia faktyczne w rozumieniu art. 339 § 2 k.p.c. muszą być wskazane przez samego powoda w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie wynikać ze złożonych dokumentów (tzn. Sąd stosując art. 339 § 2 k.p.c. nie może uzupełniać stanu faktycznego wskazanego przez powoda analizując przedstawione dowody, gdyż takie zachowanie Sądu jest faktycznym prowadzeniem postępowania dowodowego, a nie przyjęciem za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda).

Mając to na uwadze Sąd przyjął, co do zasady za prawdziwe wszystkie twierdzenia faktyczne zawarte w pozwie. Wyjątkiem jest wysokość zadłużenia podana w treści uzasadnienia pozwu, gdyż wzbudziła ona uzasadnione wątpliwości Sądu.

Wprowadzone przez art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok SN z 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok SN z 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

Odnosząc to od ustalonego stanu faktycznego należy wskazać, iż nie sposób ocenić, czy roszczenie powoda jest uzasadnione.

Nie budzi wątpliwości Sądu przejście na rzecz powoda hipotetycznego zobowiązania strony pozwanej w trybie art. 509 k.c. (legitymacja czynna).

Jednakże nie wystarczy to do uwzględnienia powództwa w jakiegokolwiek części, albowiem przenieść można tylko wiarytelność istniejącą. Powód musi więc również wykazać, iż pierwotna wiarytelność istniała i w jakiej wysokości.

Powód nie wskazał treści umowy pierwotnej zawartej z pozwaną, nie wskazał w ogóle, jaka to była umowa, posługując się nic niemówiącym ogólnikiem „umowa bankowa”, nie wskazał, jakie to pieniądze rzekomo pozwana otrzymała i na jakich warunkach, kiedy miała je zwrócić i jakie były skutki opóźnienia (choćby wysokość odsetek). W końcu nie wskazał również, kiedy pozwana popadła w zwłokę i od kiedy roszczenie wobec niej jest wymagalne.

Powód w treści pozwu posłużył się banalnym stwierdzeniem, że warunki umowy bankowej były precyzyjnie określone. Sąd za powodem przyjął, że tak było, ale nie zmienia to tego, że nie wiadomo, jakie te warunki były.

Bez znajomości treści umowy stron nie sposób określić, czy zgłoszone żądanie jest zasadne, czy też nie. Nie sposób dokonać subsumcji ustalonego stanu faktycznego do jakiegokolwiek normy prawnej. Nie sposób określić, jaką sumę i kiedy pozwana miała zwrócić i jakie - w zakresie odsetek - winny być skutki ewentualnego opóźnienia.

Należy mieć na uwadze treść art. 6 k.c. zgodnie, z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Tym samym to, że Sąd nie zna warunków umowy zawartej z pozwaną i nie może ocenić zasadności powództwa z punktu widzenia przepisów prawa materialnego, obciąża powoda i uzasadnia oddalenie powództwa w całości.

Należy jeszcze wskazać, iż roszczenia nie uzasadnia również wyciąg z własnych ksiąg powoda.

Zgodnie z przepisem art. 194 ust 1 ustawy z 27 maja 2004 r.

o funduszach inwestycyjnych (tj. - Dz.U. z 2014 r., poz. 157 dalej: „u.f.i.”) w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Z art. 194 ust. 2 „u.f.i.” wynika, że moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje jednak w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego

z 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (LEX nr 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 „u.f.i.” w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji.

W związku z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.), co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła.

Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wiarytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie

opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok SN z 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, LEX nr 1375500).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

SSR Jarosław Janeczek